septembrie

toamn
ă

Cînd pomii dau a doua oara-n
floare şi-şi trag mireasma parca
nu din lut ci chiar din frăgezimea
de-nceput, adu prinos zeiţei
născătoare.

In simple meşteşuguri priceput,
te-apleci pe nicovala purtătoare,
îngîndurare pe îngîndurare,
visîndu-ţi ziua-n care te-ai născut.

Cum luna albă-n cer adînc
sporind tc-află cu capul către
nord dormind, reamintindu-ti
golurile febrei,

din cumpăna cu braţele de-argint
învinse greul vieţii tresărind
cu tot preaplinul dulcilor
septembrii.

Grăbesc spre toamnă-adînc aceste
zile, rotite cu pămînt şi cer cu tot,
mişcarea le-o auzi în orice rod, în
lucrurile cele mai umile.

Ne sună paşii parcă pe un pod
frumos adus şi el spre rotunjime,
stăpîn pe-a timpului de jos
desime, pe-oglinzile de apă fără
nod.

Mereu mai grele însă şi
febrile, se-nghesuie cuvintele-
ntre file. şi cîte, să le rîndui,
am să pot ?

O, dintr-a frunzelor pălind
mulţime, din dulcea lor armură
din vechime răsare cîte-un tînăr
voievod.

GRIGORE
HAGIU

SONET
E